

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῦντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον κάτι θὰ μᾶς τρέξη.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
ἐάν ἔχω ἐξηνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταιβαίνει.
Ὁ πῶρος δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ἄν φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Μαΐου,
σάβος νέου Ὑπουργείου.

Δεκαεπτὰ σὺν ἑκατό,
κι' ἐγὼ τὸν Μᾶν χαιρετῶ.

Κι' ἀνεφώνησαν τὰ πλήθη
«τέλος πάντων παρητήθη».

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε ὁ πολεμάρχος Ἄρης,
καὶ τὸν Μακεδὼν καὶ ἄνοστος σαλιάρης,
καὶ τὸν νταουλὼν καὶ τὸν σκορδοστεφάνων,
καὶ τὸν πῶρος καὶ τὸν χλωρὸν λαχάνων,
καὶ τὸν Κωνσταντῆ καὶ τὸν ἐξωστὸν καὶ κάθε παραθύρου,
καὶ τὸν ἐνδὺμ' ἀνδρικόν ἀντὶ τοῦ ποδογύρου.

Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε ἡ χλιαρὴ σουμάδα,
καὶ ὁ ψευτοθόδωρος καὶ ἡ ψευτοφυλλάδα,
καὶ τὰ σπουγγίτια στοὺς στραβοὺς 'πουλοῦσε γιὰ κανά-
καὶ τὴν κολοφωτιάς γιὰ κόκκινα φανάρια. [ρια
καὶ ὁ θοδωροῦλά μας καὶ ἡ Ντεληγιαννοῦ,
καὶ τὰ τερτίπια τῆς μᾶς 'σήκωσε τὸ νοῦ.

Καὶ τὸ ἔθνος σύσσωμο 'σηκώθη 'στὸ ποδάρη,
καὶ τὸ σπῆτί του τὸ κάθε παλληκάρη
καὶ τὸ σπαθὶ χαρούμενο ἐφόρεσε 'στὴ μέση
καὶ τὸν ποῦν μὲς 'στὴ φωτιά νὰ πέσῃ,
καὶ τὸν ὠνεϊρεύετο καὶ νέους Μαραθῶνας
καὶ τὸν ἐσάπιζε 'στοὺς βρωμεροὺς στρατῶνας.

Κάθε πολίτης ἀγαθὸς δὲν ἔπαυε νὰ στέλλῃ
ὅ,τι κι' ἂν εἶχε τίμιον, γλυκὺ κι' ἀγαπητόν,
καὶ ἡ βουλὴ τὸν ἄφησε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει
κι' ὁ πόλεμος ἠλέκτριζε πολίτας καὶ στρατόν.
Κι' ὁ βασιλεὺς ἐπρόσμενε 'στὰ σύνορα νὰ τρέξῃ
μὲ μιὰ φωνὴ τοῦ θοδωρῆ χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.

Κι' αὐτὸς ποῦ κατεφλόγιζε τοὺς φλογεροὺς Ἀρχάδας,
αὐτὸς ὁ ρήτωρ τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ζεστῆς σουμάδας,
ἀπ' τὸ μπαλκόνι του προχθες ἐφώναζε ἀκόμα
μ' ἐκεῖνο τοῦ τάληθινὸ καὶ ζαχαρένιο στόμα
πῶς τὸν φρικτόν του πόλεμον κατὰ διαβόλου στέλλει,
διότι καὶ ὁ βασιλεὺς κι' ὁ κόσμος δὲν τὸν θέλει.

Καὶ τώρα σεῖς, ὦ βουλευταὶ καὶ προσφιλεῖς πατέρες,
καὶ σεῖς ποῦ μᾶς τὸν φέρατε μὲ ζήτω καὶ παντιέραῖς,
νὰ τὸν χαρῆτε τούμπανο αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη,
αὐτὸν τὸν λαοπρόβλητον τοῦ ἔθνους μπεχλιδάνη.
Καὶ σύ, ὦ περιούσιε λαὲ τῆς ὑφυλίου,
μὴ λησμονῆς τὴν ἱεράν ἐβδόμην Ἀπριλίου.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ. — "Ορσε λοιπόν, βρέ Περικλῆ, ὁκτῶ φτυσιαῖς 'στὴ μούρη.
Π. — Γηκτί με φτύνεις;
Φ. — Μ' ἐρωτᾷς; φτύσε καὶ σύ, γαϊδοῦρι.
Κι' ἂν ἀγαπᾷς εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζοῦμε πάντα φίλοι,
προτοῦ τὸ καλημέρα 'ποῦν τὰ φιλικὰ μας χεῖλη,
θὰ σὲ μουντζώνω, Περικλῆ, καὶ θὰ μὲ φασκελώνω,
χωρὶς θυμὸ νὰ σοῦ κρατῶ, χωρὶς νὰ μοῦ θυμώνω.
Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα,
ἀντὶ παντὸς χαιρετισμοῦ κι' ἀντὶ τοῦ καλημέρα,
ἕνας 'στὸν ἄλλον φάσκελα σιωπηρῶς θὰ δίνῃ
κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακριὰ 'στὰ μούτρα θὰ τὸν φτύνῃ,
γιατί, καθὼς μᾶς ἔκαμε αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης,
δὲν μένει ἄλλο τίποτα, βρέ Περικλῆ, νὰ κάνῃς,
παρ' ὅποιον 'βρίσκεις ἐμπροστὰ τρεῖς μούντζαις νὰ τοῦ δίνῃς,
νὰ σὲ κλωτσῶ, νὰ μὲ κλωτσᾷς, νὰ φτύνω καὶ νὰ φτύνης.
Π. — Φτύσε λοιπόν, βρέ Φασουλῆ.
Φ. — Φτύσε καὶ σὺ ἐμένα.
Π. — "Ω πόλεμοι τοῦ Θεοδωρῆ κι' ὀνείρατα χαμένα!
Μοῦ ἔρχετ' ἕνα θούριον τοῦ Ρήγα ν' ἀπαγγεῖλω.
Φ. — Θυμᾶσαι ποῦ σοῦ ἔλεγα 'στῆς Πασχαλίας τὸ φύλλο
πῶς 'γρήγορα τὸ στάτους κβὼ θὰ 'δοῦμε, ἀδελφέ μου,
τὸ πρό τοῦ πέμπτου δηλαδὴ 'Ελληνικοῦ πολέμου,
τούτέστι πῶς θὰ ἔλθωμεν 'στὴν ἐποχὴν ἐκείνην,
ποῦ ἔβλεπε δεκαετὴ ὁ Θεόδωρος εἰρήνην,
ὅπου ὁ νέος πόλεμος δὲν εἶχ' ἀκόμ' ἀνάψῃ
κι' ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον του δὲν εἶχ' ἀκόμῃ γράψῃ
ἐκεῖνὸ του τὸ κήρυγμα, τὸ τόσον σμερδαλέον,
ποῦ ἔσθυσε διὰ παντὸς ἀπὸ τὸν Χρόνον πλέον,
ποῦ λόγους εἰς τὸ Σύνταγμα δὲν ἔβγαζε ἀκόμῃ
ὁ κύριος Γεννάδιος κι' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι,
κι' ὁ στρατηλάτης Θεοδωρῆς μὲ τόσας συγκινήσεις
δὲν ἔκαμνε 'στους φλογερούς 'Αρκάδας προσφωνήσεις,
καὶ οὐτ' ἐξεσθεριώνετο κανέννας εἰς τὸ ζήτω
κι' ὁ τράγος τοῦ Συντάγματος πασίγνωστος δὲν ἦτο,
κι' οὐδὲ ἠπείλει ὁ Ἐγχιούπ τὰ σύνορα τοῦ κράτους; ...
Ἰδοὺ λοιπόν ποῦ ἤλθαμε 'στὸ πρόφῃν ἔντε στάτους,
καὶ ἡ Εὐρώπη χάριτι ποῦ γαῦρου Δεληγιάννη
μπλοκίς, ὡς λέγουν, ντὲ λὰ κῆρ καὶ πασιφίλ μᾶς κάνει.
Καὶ θεωρῶ κατόρθωμα τοῦ Θεοδωρῆ μεγάλο,
διότι ἐκατάφερε μὲ τῶνα καὶ μὲ ἄλλο
σ' αὐτὰς τὰς τόσον σοδραὶς τοῦ ἔθνους περιστάσεις
νὰ προσελύσῃ τὴν ὀργὴν τῆς οἰκουμένης πάσης,
καὶ νὰ μᾶς φέρῃ, Περικλῆ, κι' ἀπὸ τῶν δύο πόλων
τοιούτων πληθὸς σύμμικτον, τοιούτων μέγαν στόλον,
ὅπου ὁ νοῦς μου σταματᾷ καὶ τὸ κορμὶ μου τρέμει,
καὶ δὲν τὸν εἶδε ἡ Ἑλλὰς ἀπότου ἐπολέμει
εἰς τὴν ἁγίαν θάλασσαν τῆς πάλαι Σλαμίνος
μὲ Ξέρξην, μὲ Μαρδόνιον καὶ κάθε ἄλλο κτῆνος.
Π. — Καὶ τέλος πάντων ἔπεσε;
Φ. — "Ω! ἔπεσε ὁ τάλας,
στριγγλίζων ὡς ὑστερικὸς 'στῶν φίλων τὰς ἀγκάλας,
κι' ἔξω φρενῶν ὁ δυστυχὴς πρὸς ὅλους παρελῆρει
κι' ἀκόμῃ λόγους ἔβγαζε ἀπὸ τὸ παραθύρι,
καὶ σὰν τὸν Δούνη ἔβλεπε τριγύρω συνωμώτας
καὶ δολοφόνους μυστικούς κι' αὐστριακοὺς προδότες,
κι' ἐφώναζε πῶς πόλεμον δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ,
διότι δὲν εὐρίσκεται κανεὶς νὰ τὸν συνδράμῃ,
διότι καὶ ὁ βασιλεὺς κι' ὁ κόσμος τὸν προδίδει
καὶ ὅλους μᾶς ἐκτὸς αὐτοῦ μᾶς πᾶει ριπιτίδι.
Κι' ἐγὼ ἰδὼν συμπτώματα κακῆς μονομανίας,
τοῦ ἔψαλα ἐξορισμοῦ κατὰ τῆς βασκανίας,
κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἤκουε παιᾶνας στρατοπέδων,
ἐγὼ μονάχος ἔτρεψ' 'στὸν στόλαρχον 'Αλφρέδον,

καὶ τὸν ἐπαρακάλεσα μετὰ λυγμῶν καὶ θρήνων
τώρα ποῦ ἀφοπλίζονται οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
νὰ δέσῃ χειροπόδαρα εὐθὺς τὸν Δεληγιάννη
καὶ νὰ τὸν στείλῃ ἄκαυλα κατὰ τὴν Κεῦλάνη,
παρέα μὲ τὸν 'Αρμπῆ νὰ κάμῃ ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἴσως ὅταν καὶ αὐτὸς ἀλλάξῃ τὸν ἔρα,
νὰ μὴ κυττάξῃ λάχανα, οὐδὲ φωνᾷς ν' ἀκούῃ,
καὶ οὐτε Μακκαϊδονικοὺς παιᾶνας ν' ἀντικρούῃ.
Π. — "Ω! πόσον τὸν ταλαιπώρον πολεμιστὴν λυγρῶς
Φ. — Κι' ἐγὼ διὰ τὴν θέσιν τοῦ μεγάλως συγκατα
καὶ χύνω μαῦρα δάκρυα ἐπὶ τῇ παραίτησιν.
Π. — Καὶ δὲν ὑπάρχει, Φασουλῆ, ἐλπὶς νὰ σωρῇ
Φ. — Καθὼς ὁ Αἴας, Περικλῆ, ἐπὶ αἰμάτων καίται
κι' ἀναφωνεῖ ἀγριωπὸς « Ἑλλήνων παῖδες ἴτε! »,
κι' ἀνακηρύττει πόλεμον βαρὺν κατὰ Τουρκίαν,
καὶ τὸν ἐρέδρων προσκαλεῖ ἀκόμα ἡλικίας,
καὶ τὴν Εὐρώπην σύμπασαν γελᾷ καὶ φοβερίζει,
καὶ λέγει πῶς ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν ἀποπλίζει.
Κι' ἐνῶ μὲ τὴν παραίτησιν ὁ κόσμος ἐλαφρύνει,
ὁ Παπαμιχαλόπουλος 'στὴ μέση ξεφυτρώνει
καὶ προσκαλεῖται τάχιστα Κυβέρνησιν νὰ φέρῃ,
καὶ ἡ πατρίς ἀγάλλεται καὶ ἡ Εὐρώπη χαίρει,
καὶ τὰ ταμεῖα, Περικλῆ, ἀνοίγονται μὲ φῶρα
κι' ἐκ τῶν Μολαίων ἔρχονται τρεῖς μάγει μετὰ ἡμᾶς
κι' ἐγὼ κτυπῶ, βρέ Περικλῆ, τὴν κοῦτρα μου στο
γιατί καθόλου εὐκολα δὲν ἔρχεται 'στὸ σῆμα
τοῦ Μολαίτου τόνομα καὶ εἶμαι σ' ἀπορίαν ...
ἂν δὲ ποτὲ δὲν ὑμνηθῇ 'στὴν νέαν ἱστορίαν
κι' ὁ βουλευτὴς τῆς Διμητρίας, σὲ διαβεβαιῶ
πῶς τοῦτο θὰ ὀφείλεται εἰς τόνομά του μόνο.
Π. — Κι' ὁ Μολαΐτης ἔκαμε Κυβέρνησιν ...
Φ. — Τὴν ἐντολὴν κατέθεσε κι' ἐκεῖνος παρεγγύησε,
ἐξ ἀφορμῆς, ὡς λέγεται, παρορμηθεὶς εὐλόγου,
πρὸς εὐτυχίαν καὶ ἡμῶν καὶ τοῦ ἐμμέτρου λόγου.
Π. — Ἄρμ' ὁ Ρικάκης;
Φ. — Τὶ τραῖα καὶ τούτοις ὁ κατὰ
γιὰ Ὑπουργεῖο φαίνεται πολὺ φαρμακωμένος,
καὶ δὲς τοῦ πᾶει κι' ἔρχεται κι' ἀνεδοκατέβαινε
καὶ ὅλο μπαρμπερίζεται κι' ἀκόμῃ περιμένει
νὰ προσκληθῇ 'στ' Ἀνακτορὰ διὰ τῶν ὑπογίων ...
Πλὴν ἐπὶ τέλους ἔκαμε τὸ ἄχρουν Ὑπουργεῖον
ὁ γέρο Βαλθῆς, Πετμεζᾶς, Μιχαύλης, Βενιζέλος,
(κι' ὀλίγου δεῖν νὰ προσκληθῇ κι' ὁ ἄχρουν ὁ Σαπφίος
'Ανδρέας ὁ Αὐγερινός, ὁ προσφίλης μου γείτων,
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐκ τῶν Ἑρωτοκριτῶν,
ὁ Παπαμηλιόπουλος, ὁ κύριος Λευριτῆς,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, τὰ πάντα μακρυτά.
Κι' ἂν ἐπιθυμήσεις πολὺ τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας,
θὰ τοὺς ἰδῇς εἰς τὴν βουλὴν σ' ἐπτά ὁκτὶ ἡμέρας
νὰ δίδουν 'στὸν Θεόδωρον ἐμπιστοσύνης ψῆρον
καὶ τοῦ φρικτοῦ ἀφοπλισμοῦ νὰ συζητοῦν τὸν γρίπον
Πλὴν φεῦ! ἐνῶ εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος
μᾶς γίνεται μπλοκίς ντὲρ κῆρ καὶ πασιφίλ συγγνώμῃ
κι' ἐνῶ ἐκαταντήσαμεν ἐξώλης καὶ προώλης,
ὁ περιούσιος λαὸς τῆς ὑψηλῆς ὄλης
μὲ τὴν χρυσὴ Πρωτομαγιά καταδυσσεύεται
καὶ πίνει τὸν περιδρόμο καὶ τὰντερά του βγαίνει,
καρπούς εἰρήνης ποθητῆς κι' ἐντιμοτάτης ὀρεπεί
τὸ ρόδινον τὸ μέλον του εἰς τοὺς αἰθέρας βλέπει.
Δι' ὅλα ταῦτα, Περικλῆ, ἀρχίνα νὰ μὲ φτύνῃς,
κι' ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν βουλὴν μὲ σύμβολα εἰρήνης,
ν' ἀκούσωμεν τί θὰ εἰπῇ ὁ κάθε πατριώτης,
ὁ Μπούτουνας, ὁ Κάρτσωνας, κι' ὁ κύριος Γκριζόπουλος.
Π. — "Ορσε λοιπόν ὁκτῶ φτυσιαῖς ...
Φ. — Σοῦ δίνω ἄλλαν
Π. — "Ορσε καὶ δέκα φάσκελα καὶ χαστουκιὰ κατὰ

**Ὁ Παπαμιχαλόπουλος ὁ σεβνταλῆς,
κι' ὁ ἀφιλοτιμώτατος ὁ Φασουλῆς.**

Φ. — Ὁ Παπαμιχαλόπουλε, τοῦ ἔθνους εὐεργέτα,
τὰ πάντα περιεργόνησε καὶ ὅλα μούντζωσέ τα,
ἀρπάζον, προσχώρησιν καὶ ἄλλας ἀηδίας,
καὶ δέξαι τὰς προσήσεις μου ἐκ μέσης μου καρδίας,
καὶ εἰς τὸν μόνον ἄνθρωπον, ποῦ χεῖς μαλὸ καὶ γνώσι,
ἐν ἑνὶ τοιούτῳ ἄνθρωπῳ βεβαίως θὰ μᾶς σώσῃ.
Ὅσον δὲ γόνυ ταπεινῶς ἐνώπιόν σας κλίνω
κι' εἰς χεῖρας σας τὸ μέλλον μου καὶ τὸ παρὸν ἀφίνω
καὶ σὰς προσφέρω στέφανον ἀπὸ κοκκινογούλια,
ὅσο κτυποῦν 'στῆς ἐσχάτης τοῦ Μάη τὰ νταούλια,
ἐν πετῶν οἱ ἔρωτες 'στὸ πράσινο χορτάρι
καὶ ἄλλων τὸ ἐωθινὸν τῆς Πλάκας οἱ γαϊδάροι.
Π. — "Ω! εὐχαρίστως δέχομαι τὸ τίμιόν σας δῶρον
ἐκτιμήσεις πολλῆς κι' ἀγάπης νέον φόρον,
καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ, ἐὰν εὐαρεστῇθε,
καὶ εἰς εἰς τὸν κατάλογον τῶν φίλων μου νὰ εἰσθε.
ὅπως καλῶς ἐκ τῆς σπουδῆς γνωρίζετε τοῦ κόσμου,
ὅτι θὰ μετανοήσετε, ἂν γίνετε 'δίκος μου.
Φ. — Τὴν μεγάλην βέβαια καὶ δόξαν θὰ τὸ ἔχω,
ἐν ἑνὶ γόνυ κατόπιν σας νυχθημερὸν προστρέχω.

ἂν τὸν χρόνον τὸν ἐθνικὸν εἰς τὰ Ταμεῖα σῶσω,
κι' εἰς πᾶσαν γῆν Ἑλληνικὴν κοκκινογούλια σπείρω.
"Ω ἄνερ πολυμήχανε, μὲ κρίσιν ἐξαιτίαν,
ὅταν κι' ἐγὼ συλλογισθῶ τὴν νέαν σας θυσίαν,
πῶς σέτε ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν εὐρέθητε καὶ μόνον
μὲ τόσον ἄλγος ἔθνικόν καὶ τῆς καρδίας πόνον
ἐκ τοῦ δεινοῦ ἀποκλεισμοῦ νὰ σώσετε τὸ γένος,
ὡς πατριώτης ἀληθὴς κι' ἄνερ πεπειραμένος,
δὲν ξέρω τί νὰ σας εἰπῶ, νὰ σας εὐχαριστήσω
κι' εἰς ποῖον μέρος τουφεροῦ νὰ σας γλυκοσιλήσω.
Π. — Λοιπόν ἀναγνωρίζετε πῶς ἔγινε θυσία;
Φ. — Καλὴ καὶ θέλει ῥώτημα; τὸ λέγω δημῶς.
'Εγὼ φρονῶ πῶς οἱ ἑνὸς 'δίκου σας Ὑπουργεῖου
εὐθὺς θ' ἀπεκαθαίρετο ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου
καὶ δὲν θὰ ἐροδοῦμεθα τὴν εἰσβολὴν βρεθάρων ...
Π. — Κι' ὅταν τὸ πραξικόπημα συνέβη τῶν Βουλγάρων,
'στὸν Θεοδωρῆ ἔλεγα καθὲ στιγμὴ καὶ φῶρα:
« Μωρὲ 'στ' αὐτὰ σου κάθισε καὶ μὴ μοῦ πέρνῃς φῶρα,
τί προσκαλεῖς, βρέ ἀδελφέ, σπέρας τῆς ἐφεδρείας;
τί σχέσιν ἔχομεν ἐμεῖς μετὰ τῆς Βουλγαρίας;

Ἐάν τὴν Φιλιππούπολιν οἱ Βούλγαροι θὰ πάρουν
καὶ ὕστερα ὅτ' ἡ Θρακικὴν Χερσόνησον σαλπάρουν,
τί σχέσιν ἔχομεν ἐμεῖς μ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ;...
Βρὲ Θεοδώρηκε, ἄκουσε καὶ γύρισε ὅτ' ἀπὸ πρῶτα,
ὅς λείψουν τὰ τρεχάματα, οἱ πόλεμοι καὶ οἱ λόγοι,
καὶ μόνον νέα δάνεια παντοῦ συνωμολόγει.
Ὅταν δὲ πάλιν ἤκουσε καὶ τὴν φωνὴν ἐκείνην,
καὶ ὑπεσχέθη ὅτ' ὅν Μουὶ νὰ κάμῃ τὴν εἰρήνην,
παρέβλεπε τοῦ πράγματος τὴν καθαρὰν οὐσίαν
καὶ εἰς τοὺς τύπους ἔδιδε μεγάλην σημασίαν,
καὶ ὅλους μᾶς ἐθύμωνε καὶ μᾶς ἐστενοχώρει
καὶ ὅτ' ἡ Εὐρώπῃ ἔλεγε πῶς δὲν θὰ ὑπεχώρει
ὅτ' ὁ βίαιος ἀφοπλισμὸς, ἀλλὰ εἰς τὸν ἥρεμα,
καὶ τὸν καιρὸ μᾶς ἔτρωγε μὲ τὸν καὶ ἄλλο ψέμμα.
Ἀλλὰ ἐγὼ τοῦ ἔλεγα «παραίτησιν μὴ δώσης.
καὶ τὸ ξερὸ σου θὰ κτυπᾷ καὶ θὰ τὸ μεταναστεύσῃ.
Μπορεῖ καὶ ὁ ἀφοπλισμὸς ἐκ μέρους μας νὰ γίνῃ
καὶ πάλιν ὅτ' ἡ Κυβέρνησις τὸ κόμμα μας νὰ μείνῃ.
Τόσαις χιλιάδες ἐφεδρὸι θάναι ὅσοι μας ψῆφοι...»
ἀλλ' ἐκεῖνος, φίλε μου, καμάρωνε σὰν νύφη,
καὶ προσοχὴν ὅσους λόγους μου δὲν ἔδιδε καμμίαν,
ὡς ποῦ τὸ ἔθνος ἔφθασε σ' αὐτὴν τὴν τρικυμίαν,
καὶ ἐκλήθη πρὸς σχηματισμὸν ὅσοι μου ἴπουργεῖον,
νὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα μας ἀπὸ τοῦ ναυαγίου.
Πλὴν δυστυχῶς καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν πατρίδα
εἰς τόσον σάλον ἐθνικὸν καὶ τόσῃν καταιγίδῃ
δὲν ἐκατόρθωσα καὶ ἐγὼ Κυβέρνησιν νὰ κάμω
καὶ εἰμφορέσω οὕτω πῶς τοὺς φίλους νὰ συνδράμω.
Φ.—Τί κρῖμα ! τί δυστύχημα φρικτὸν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
ν' ἀφήσουν ἕνα ἄνθρωπον μὲ τόσῃν ἐξυπνάδῃ
καὶ νὰ μᾶς φέρουν ἔξωθεν ἐν ἄχρουν ἴπουργεῖον
νὰ σώσῃ τὰ συντρίμματα τῶν τόσων ναυαγίων.
Καὶ ὅταν μ' ἐβεβαίωσαν καὶ ἤκουσα καὶ εἶδα
πῶς θ' ἀναλάβετε καὶ σεῖς τοῦ κράτους τὴν πυξίδα,
τί εὐτυχίας ἔπλασα καὶ τί χαρὰ τὸ πῆρα...
ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἔχομε οὔτε ὅτ' ἡλῆς μοῖρα
καὶ ἔχασαμε τὸν μπόσουλὰ μ' αὐτὰ τὰ σήκω πέσει...
μωραίνει Κύριος λαόν, ὃν βούλετ' ἀπολέσαι.
Π.—Ναὶ μὲν ἐτόλμησα καὶ ἐγὼ μὲ πᾶσαν μου θυσίαν
νὰ ἔλθω εἰς τὰ πράγματα καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν
καὶ διὰ σᾶς νὰ ἐργασθῶ καθόσον εἰμφορέσω,
ἀλλ' ἤθελαν καὶ τὴν βουλὴν εὐθὺς νὰ συγκαλέσω.
Μὰ τοῦτο δὲν ἐσύμφερε ὅτ' ὁ κόμμα μου καθόλου,
γι' αὐτὸ λοιπὸν τοὺς ἔστειλα καὶ ἐγὼ κατὰ διαβόλου,
διότι, ὡς γνωρίζετε καὶ σεῖς ἐκ τῶν προτέρων,
προτιμητέον πάντοτε τὸ ἴδιον συμφέρον.
Φ.—Εἰς τοῦτο εἶμαι σύμφωνος πληρέστατα μαζί σας
καὶ ταύτην ἔχει τὴν ἀρχὴν ὁ ἐν Ἑλλάδι ζήσας.
Πρέπει κανεὶς νὰ σκέπτεται διὰ τὸν ἑαυτὸν του,
καὶ τὴν πατρίδα νὰ ἀγαπᾷ μὲ τὰ ζήμιόν του.
Πρὸ πάντων δὲ οἱ Ἕλληνας τῶν νεωτέρων χρόνων
νὰ μὲν λατρεύουν ἐμμανῶς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐκλείαν προγονικῶν μνημείων,
ἀλλ' ἀγαποῦν πλεονέκτον τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.
Πόσα καλὰ ἐλπίσαμεν καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ Μολδαῖ !...
ἀλλὰ ἐνῷ ἐτρέχατε νὰ πιάσετε τὸν Μάη,
χωρὶς νὰ τὸ προσμένετε καὶ ἡμέρα μεσημέρι
μόνο τὰ γαϊδουράγκαθα σᾶς ἔμειναν ὅτ' ἔχει.
Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ Μολδαῖ !...
ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολᾷ.
Δὲν χάνετ' ἕνας ἄνθρωπος μὲ τόσῃν ἐξυπνάδῃ
εἰς ὅποιον μέρος καὶ ἂν ζῇ, πρὸ πάντων ὅτ' ἡ Ἑλλάδα.
Ἄς ἔχωμεν ὑπομονήν, καὶ ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ,
ποῦ θὰ σᾶς ὅσων ὅτ' ἀπὸ τὰ πράγματα οἱ σεβαστοὶ σας φίλοι,

καὶ τὰ κοκκινογούλια σας μὲ τόσῃν ἀφθονίᾳ
θὰ σπείρωνται ὅτ' ἡ Ἑπείρον καὶ τὴν Μακεδονίαν,
καὶ τότε, φίλε σεβαστέ, ἐν πάσῃ παρηγορίᾳ,
θὰ σᾶς ζητήσω πῶς καὶ ἐγὼ δαπάνη δημοσίᾳ
εἰς τὴν Εὐρώπῃ νὰ σταλῶ μετὰ ἐχευμένης,
διὰ νὰ φέρω ἀπ' ἐκεῖ ὀλίγας συμπαθείας
περιφανῶν διπλωματῶν καὶ φίλων πολυτίμων,
καθὼς καὶ ὁ Γεννάδιος καὶ ὁ κύριος Φιλῆμων,
διὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλὸν καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον...
Π.—Εἴσθε τῶν φίλων μου ἐκ τῶν προθυμότερων,
καὶ τοῦ ἴψιστου δέομαι νὰ εὕρω εὐκαιρίαν
γενναίως ν' ἀνταποκριθῶ ὅτ' ἡ τόσῃν σας λατρείᾳ.
Φ.—Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς καὶ ἂν πάλιν προσελθῶ
ἐν μέσῳ ἄλλων φίλων σας καὶ ἐμὲ μὴ λησμονῆτε.
Τί ἔχασε καὶ ἡ πατρίς καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ Μολδαῖ !...
ἐν τούτοις ὅλα θὰ γενοῦν, ἀλλὰ μὲ τὸ κολᾷ.
Σᾶς προσκυνῶ γονυπετῶς...
Π.— Σᾶς προσκυνῶ ἐπίσης,
καὶ δέξασθε τὰ σέβη μου καὶ τὰς εὐχαριστήσεις.

Νὰ καὶ τηλεγραφήματα, αὐθεντικὰ μηνύματα.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, πρώτη τοῦ μηνός.—Σχεδὸν ἐσπέρῃς ὅταν ὅτ' ὁ Λόρδων τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τῶν Καντῶν ἀπὸ τὸ βῆμα ἀνήγγειλεν ὁ Ρόσμπερυ ἐντόνας πῶς ἐσθυσεν ὀλοτελῶς τῶν Ἀθημῶν ὁ Χρόνος τὸ τοῦ πολέμου κήρυγμα, τὸ τόσον φλογερὸν, καὶ ὁ μπλόκος εἶναι ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν.

ΑΥΤΟΘΙ, δύο τοῦ μηνός.—Εἰς τὰς μεγάλας σφαῖρας ὁ Δούνης εἶναι ζήτημα νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας, καὶ ἀφοῦ καὶ τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐβύστη, εἰρήνην δωδεκαετῆς φρονοῦν πῶς ἡσφαλίσθῃ.

ΠΑΡΙΣΙ, τρίτη τοῦ μηνός.—Ὁ Φραισινὲ μαθὼν πῶς σκέπτεται τὸν πόλεμον καὶ ὁ Δούνης νὰ μυντῶσιν καὶ πρὸς τοὺς νέους Ἕλληνας μεγάλως συμπάθῃ, τὴν Βερολίνοιον γραμμὴν ὑπόσχεται νὰ δώσῃ.

Ἐκ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ.—Ὁ Βισμάρκ ἀμέσως ἐξαφάνισεν μαθὼν πῶς τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ἐβύστη, καὶ τώρα πλέον ἡσυχος διὰ τοὺς Τούρκους μένει καὶ εἰς τοῦ Βισμάρκ τὰ λουτρά ἀμέριμνος πηγαίνει.

Ἐκ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.—Ἀκούσαμεν ἡ Πόλις πῶς καὶ ὁ Δούνης ἔφησε ὅτ' ὁ πόλεμον ὕψιαν, τοῦ Ματῆτις πρᾶσσιμον σκοπεῖ νὰ τοῦ στείλῃ καὶ μιὰ Χανουμ πεντάχρονη ἀπὸ τὴν Γεωργίαν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Φασουλῆ.

Ὁ Δούνης μου παμφίλτατε... τώρα πού ἡσυχάζει καὶ ἐκεῖνο τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» δὲν βάλλει... καὶ ἐγὼ μετὰ θερμότητος σ' ἀσπάζομαι πολλὰ... ὁ πρῶτος δολοφόνος σου καὶ φίλος...

Φασουλῆς.